

Befordring maaskee ligger i en talrigere Mængde, end nogen af os kan forubsee, ja ikke engang den ærede Minister. Dersom den ærede Minister turde træde op og sige: Tro ikke, at jeg har indbragt dette Udkast uden at have haft den hele Plan liggende klar for mig og udregnet, hvad den vil koste saavel med Hensyn til virkelig Pensionering og Overgangstid som med Hensyn til Fremtiden, saa vilde jeg svare dertil: Det giver mig en Tillid til, at han idetmindste selv kan have den Overbeviisning, at de Byrder, vi derved paatage os, ikke ville gaae over de Kræfter, vi med Willighed kunne bide dertil; men havde han haft en Dokumentation af denne Art, selv om det var noget Ufuldstændigt, saa vilde den have foreligget trykt her for os; det var altfor vigtige Oplysninger til, at de ikke burde have ledsaget denne Lov. Man har saa ofte her i Thinget henviist til Norge, blandt Andet med Hensyn til Retsgageringen; lad os da ogsaa i denne Henseende gjøre det Samme. Der er ingen af de andre Herrer, der have gjort det — jeg gjør det nødtigt — men paa de Andres Begne skal jeg henvise til dette Land med Hensyn til Indførelsen af Jurydomstole. Norge er et liberalt Land, det har en Forfatning, som det har forstaaet at bruge i en Række af Aar; der har i Norge været arbejdet meget for at faae Jurydomstole indførte, men man er kommen til den Erkjendelse, at det, for det Første idetmindste, ikke passer der. Man vil maaskee svare dertil: Ja, Norge er et Land af en ganske anden physiske Beskaffenhed end Danmark; Befolkningen er der ganske anderledes spredt, og derfor vil Indførelsen af Nævningeretter være langt vanskeligere der end her. Hertil svarer jeg, at jeg ikke siger, at vi ikke skulle indføre Jurydomstole; jeg siger kun, at Betingelserne for at kunne indføre dem hurtigt og i den Henseende binde os til et vist Tidspunkt ikke ere saaledes tilstede, at vi skulle bestemme os dertil nu. Det er egentlig min Hovedbetragtning af Sagen, at dersom vi binde os til Lovudkastet i denne Skikkelse, med sit Aartal i, komme vi til at hengive os til Udgifter, som vi muligviis ville komme til at erkjende ere for store, Udgifter, som vi maaskee kun ville underkaste os, fordi man jo nødtigt, naar man først engang saa at

fige har givet Forpligtelsen fra sig i en vis Skikkelse, vil vige tilbage dervfra. Der er endnu en Grund, hvorfor jeg ogsaa synes, at det vil være forhastet nu at gaae ind paa denne Sag. Vi have jo kun een Samling foruden denne at være sammen i; da skal der foretages nye Valg; er det da værd, inden disse nye Valg ere foretagne, at komme til den endelige Afgjørelse, eftersom den dog ikke afgjør Noget med Hensyn til Lovens hurtigere Gjennemførelse? Vi skulle ikke, mener jeg, saaledes forsøge paa at binde Fremtiden. Have vi ikke med Hensyn til de saakaldte Røsteparagrafer i Grundloven fra det første Dieblik af erkjendt, at vi bandt Fremtiden for meget, at vi dengang, vi paadrog os disse Forpligtelser, paalagde de kommende Slægter et Vaand? Men det bør vi ikke gjøre nu; det vilde være at sætte os i samme Forhold som dengang.

Jeg kan altsaa kun tilraade at arbejde saarask som mulig henimod Indførelsen af et Retsystem, som jeg troer vi i høieste Maade trænge til; men jeg troer ikke, at den Bet, vi have betraadt, er den rette, medmindre man betragter Lovudkastet som en Forespørgsel fra Ministeren, i hvilket Tilfælde den betraadte Bet tværtimod forekommer mig at være overmaade heldig fra Ministerens Side. Vi maae derfor være enige med os selv om, at vi ikke nu bør give Lovforslaget saaledes fra os, at det ved den anden Deel af Rigsdagens Medvirken kan komme til at blive til Lov. Det er det, som jeg hovedsagelig her staaer paa, og det blandt Andet af den Grund, at et saa vigtigt Lovforslag bør Folkethinget, der har det første Gjennemsyn af Finantsloven, ikke lade komme ud af sine Hænder, naar vi ikke vide, hvad det er værd i Penge. Der er en Deel af Finantsloven, som vi, uden at see Tal, behandle ved dette Lovudkast, og en saadan Sag, jeg gjentager det, skulle vi ikke paa den Maade slippe, hvilket heller ikke har været Regjeringens Mening; thi Ministeren har, det maa jeg indrømme, paa den aabneste og meest ligefremme Maade sagt, at det kun var for at spørge om vor Mening, at han havde indbragt Lovforslaget. Jeg skal saaledes anbefale de Herrer at bestæftige sig saa varmt som muligt med Sagen, men tillige saa snart som muligt op-